

Krunoslav Rakičić (M) (1942) penzionisani elektroinženjer,

(razg. OV i OF 04. marta 2003. godine u Vukovaru)

Predao sam se 18.11.1991. godine u »Veleprometu«. Svi mi koje je vojska evakuisala smo prošli kroz Velepromet. Ja sam radio u bolnici, po struci sam elektroinženjer, bio sam zadužen za logistički deo oko elektronike. Iz moje ekipe je petoro ljudi poginulo oko bolnice, troje je nestalo prilikom pada Vukovara, od toga su dvojica nađeni na Ovčaru. U Veleprometu je smrt bila prisutna svaki dan, mislili smo da je u Srbiji sigurnije. Nakon predaje vozali su nas dva dana, ja sam odveden u Sremsku Mitrovicu i bio sam tamo 5 dana.

U Mitrovici smo prilikom ulaska i izlaska iz zatvora-logora prošli kroz špalir. Oduzeli su nam lične stvari; ja ništa kod sebe nisam imao osim lične karte koju sam uspeo sakriti. Ispitivali su

---

nas, davali smo pismene izjave, mene nisu tukli. U Sr. Mitrovici je izvršena selekcija po starosti.

Nakon toga, u 11. mesecu sam prebačen u Aleksinac, u neku štalu u okviru kasarne – možda je to bila pomoćna prostorija kasarne, ali je dole bila slama. Ležali smo na podu, gazili su nas, prilikom vraćanja iz WC-a bili smo prebijeni. Redovna vojska je bila tamo, među njima je bilo i Muslimana i Madara. Iz Aleksinca sam odveden u Niš, pre ulaska u autobus smo prošli kroz špalir. U Nišu su lekari postupali profesionalno, moram da ih pohvalim. Mi smo stajali pognute glave, sa rukama na leđima; meni je jedan vojnik izbio dva zuba. Nakon dva dana sam došao na red da odem kod lekara koji mi je maksimalno pomogao, ali su svi lekari dobro radili. Uslovi u Nišu su bili grozni, prilikom dolaska MKCK vojska je pojedine zatvorenike sakrivala da ne bi bili popisani, pa su ih po odlasku MKCK vratili. Neki su od odvedenih ljudi nestali. U ćeliji je bilo toplo i imao sam i krevet. Često su me terali da stojim i to na jednom malom prostoru od 1 m². Ispitivači su bili iz Vukovara, ljudima su razbijali prste, gurali su nam glave u WC. Nakon dolaska Crvenog krsta su nas tukli po tabanima i leđjima kako nam se ne bi videle povrede od batina. Od hrane smo dobijali vodu i hleb. Svi koji su bili u Aleksincu su prešli u Niš, ali su dolazili i ljudi koji su prethodno bili u Stajićevu – oni su stravično izgledali. Žena nije bilo. Bilo je mnogo ranjenika, rane nisu previjali; Nakon dolaska Crvenog krsta je bilo bolje i ranjenici su ranije pušteni. U Nišu sam proveo oko tri meseca.

Razmenjen sam u januaru 1992 kod Bosanskog Šamca. Nakon razmene sam otišao u Split, nisam se odmah vratio u Vukovar.
